

ת"ד 5876/02/14 - מדינת ישראל נגד יצחק שריר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

20 אפריל 2015

ת"ד 5876-02-14 מדינת ישראל נ' שריר

לפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: 1. מדינת ישראל - ע"י עו"ד אסנת חן

המאשימה

נגד

1. יצחק שריר - ע"י עו"ד מאיה צרפתי

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של אי ציות לתמרור 301, נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה וכן התנהגות בדרך הגורמת נזק. על פי עובדות כתב האישום, נהג הנאשם בחודש יולי 2013 בת"א בשד' ירושלים מצפון לדרום והתקרב לצומת עם רחוב דאנטה והחל בפנייה שמאלה. בכיוון נסיעת הנאשם בפנייתו שמאלה מוצב תמרור 301. אותה שעה נהג המעורב רכב פרטי בשד' ירושלים מדרום לצפון והתקרב לצומת. הנאשם לא שם ליבו לדרך, נכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לרכב המעורב וכתוצאה מכך אירעה תאונה במסגרתה נחבלו הנאשם ונוסעת ברכב המעורב וכלי הרכב ניזוקו.

2. בתחילה, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום אך לאחר מכן נמלך בדעתו וביקש להתיר לו לחזור בו מכפירתו והודה במיוחס לו, כאמור. בין הצדדים סוכם כי גזר הדין בתיק יינתן לאחר שמיעת טענות הצדדים ועיון בתיק החקירה.

3. ב"כ המאשימה טענה כי יש להטיל על הנאשם לכל הפחות פסילה כחוק, פסילה על תנאי וקנס. לדבריה, בתיק ממצאים לפיהם לנאשם היה שדה ראייה של 40 מ' לכיוון ממנו הגיע רכב המעורב. מקו הצומת נפתח שדה ראייה של 100 מ' לכיוון האמור.

4. ב"כ הנאשם עותרת להימנע מפסילה בפועל בנסיבות מקרה זה. על פי גרסת הנאשם במשטרה היו בצומת "מלא פחי זבל" שחסמו חלק לפחות משדה הראיה מכיוון הגעת הרכב המעורב. הנאשם טוען כי גלש קדימה בזהירות כאשר אירעה התאונה. ביתו של המעורב נבדקה בבית החולים ושחררה. בוחן תנועה הגיע למקום רק לאחר מספר חודשים אך מטבע הדברים התייחסותו לשדה הראייה - שהשתנה בינתיים - לא הייתה זהה לזו של הנאשם בחקירתו במשטרה. עוד טענה ב"כ הנאשם כי מרבית הרשעות הנאשם הן מסוג "ברירת משפט" וכי אין בעברו אירוע תאונתי. עוד טענה ב"כ הנאשם כי הנאשם סועד את אימו הקשישה והחולה. עניין נוסף שראוי לזקוף לזכות הנאשם הוא העובדה

שהוא בחר בסופו של יום להודות במיוחס לו.

דין והכרעה

5. ראשית, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם. אחת מן העבירות (נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה) היא עבירה שלצידה פסילת מינימום בת 3 חודשים כאשר לבית המשפט שיקול דעת לנמק סטייה לקולא מפסילה זו. כמו כן, אין חולק כי יתר רכיבי הענישה במתחם הם פסילה על תנאי וקנס.

6. במחלוקת שבין הצדדים, דעתי היא כי ראוי לסטות לקולא מפסילת המינימום בנסיבות המקרה אם כי אין מקום לביטול רכיב הפסילה בפועל לחלוטין. אלה טעמיי: ראשית, עברו התעבורתי של הנאשם - ביחס לוותק הנהיגה - אינו מכביד. שנית, הנאשם, הגם שכפר בתחילה במיוחס לו, נמלך בדעתו והחליט ליטול אחריות וחסך בכך זמן שיפוטי יקר. הוא זכאי אפוא ל"הנחת הודיה". שלישית, החבלות שנגרמו למעורבת אינן ברף הגבוה המצדיק, כשלעצמו, החמרה בענישה. רביעית, קיים מחדל חקירה שגרם לבוחן התנועה להגיע לזירת התאונה רק כעבור זמן רב יחסית ובאופן שלא אפשר למשטרה לבדוק בזמן אמת את טענת הנאשם כי שדה הראייה שלו לכיוון נסיעת המעורב היה חסום על ידי פחי זבל שהיו במקום. העובדה שהנאשם טען בחקירה במשטרה כי לא היה לו שדה ראייה לכיוון נסיעת המעורב והעובדה שטענה זו לא נבדקה בסמיכות להעלאתה פגעה בהגנת הנאשם. הגם שהנאשם הודה כאמור במיוחס לו, יש בדברים אלה כדי להוות נימוק להמתקת הדין (לעמדה כזו ראו: ע"פ 10715/08 ולס נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (מפי כב' השופט מלצר). רביעית, הנאשם הצביע על נסיבות אישיות המצדיקות התחשבות מסוימת.

נוכח כל האמור, מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

· פסילה בת 30 יום מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה. הנאשם יפקיד רישיונו במזכירות בימ"ש זה עד 4.5.15.

· פסילה מותנית בת 3 חודשים למשך 2 שנים.

· קנס בסך 1000 ₪ לתשלום עד 20.7.15.

הודעה לנוכחים זכות לערער על פסק הדין בתוך 45 יום לבימ"ש המחוזי בת"א.

ניתן היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.

